

אני אוהב אותך רוזה (מטיק: מנחם גולן, במאי: משה מורה) מוצג השבוע בפסטיבל קאן, הפסטיבל הראשון בחי שבונו בעולם, והראשון בשורת "אפני-סיבת הקיץ" של הפסטיבלים. אחרי קאן, באה שורה של פסטיבלים נוספים לסרטים קצרים (אברהאוזן) לסרטים מיסחריים (לוצרן), פסטיבל סאן-סבאסטיאן ופסטיבל חשוב ובעל מסורת מלובדה, פסטיבל ונציה, בסוף חודש אוגוסט.

ביניהם, בסוף חודש יוני, נערך פסטיבל ברלין, פסטיבל חשוב כשלעצמו, וחשוב ביותר לישראל הפעם, שכן נשלח אליו כבר, והתקבל במזל טוב, סרטם של שמואל אימברמן ואולפני רוג - שתי דפיקות לב.

תסריטו של הסרט, מאת משה הדר, אינו מצטיין בצבע מקומי דווקא. הסיפור יכול להתרחש בכל מקום אחר בעולם: בחור צעיר, סטודנט ושמו דן שמיר, תורם את זרעו להפרייה מלאכותית. ביום בהיר אחד הוא מאבד את התאולטרה המשתלמת הזאת: לאחר תאונה תוך כדי שוויץ במטוס, כשהוא רודף אחרי חברתו

ברקן ב, שתי דפיקות לב * * כוח-גברא יש, תאידע אין

על החוף ומטוסו מתרסק, הוא מאבד את היכולת להוליד ילדים. כוח-גברא שלו לא נפגע, אך צינורית הזרע נהרסה. לאתרה את הזרע, יחסיו אל חברתה, שהפכה להיות אשתו, מתערערים והולכים גם בגלל הסיבוך הנפשי עקב התאונה, גם בגלל הבדלי המעמדות בינו לבין מישפחה אשתו, וגם משום שדבק בו השיגעון לאתר את האשה שהופרתה מזרעו.

הפגישה עם האשה האחרת, גוררת איי תה סיבוכים נוספים לכל הדמויות: לגיר בור, לאשתו נורית (מונה זילברשטיין) לאשה האחרת (אדית אסטרוק) ולרופא (פיטר פריי). האחרון ניצב בפני בעייה שלא חשב עליה: על אף כל צעדי תור הירות שנקטו, נתגלתה האשה שהופרת בעלה, מצד אחד, ולגיבור הסרט (יהודה ברקן) ולרעייתו, להגיע לפתרון אפשרי כלשהו.

ואם הפסטיבלים נחשבים כמקור עידוד

* למטה: אילן דר ואדית אסטרוק.

סוכריה עם

קצת מלח

הנסיכה בעור החמור (פריס, תל-אביב, צרפת) ז'אק דמי היה מאז ומתמיד במאי המאוהב ב' פנטזיה. גיבוריו היו כשרגלם האחת במציאות, ורגלם השנייה בעולם של אהבה פנטסטית ומופלאה, שנראתה בעינייהם ממשית מעל ומעבר למה שקרה להם באמת. הפעם, הם אינם פוסחים עוד על הסעיפים: "הנסיכה בעור החמור" העבירה אותם לארץ האגדה והפנטזיה באופן סופי ומוחלט.

האגדה של שארל ("כיפה אדומה"), "היפהפיה הנרדמת", "סינדרלה" פרו, מספרת על מלך הארץ הכחולה, שרצה לשאת את בתו היפהפיה לאשה. אלא שהפיה הטובה, פית הלילך, מנעה את החטא הנורא. היא עזרה לנסיכה לברוח אל הממלכה האדומה, כשהיא מסתתרת בעור חמור כדי להינשא לנסיך יפה-התואר ברוב פאר והדר. דמי עשה כמיטב יכולתו ליצור את אווירת הקסמים בתלבושות מדהימות, בתפאורות, בצילומי צבע מלאי דמיון, וברעיונות מקוריים - כמו צביעת פני המשרתים בארץ הכחולה בכחול, ובארץ האדומה באדום. הוא בחר בשחקנים שהם באמת יפים, כמו באגדות (קתרין דנב, ז'אן מארה, דלפין סייריג, ז'אק פרו), ובתוספת קולו המ'טף של המספר ותמזיקה של מישל לגרנד, הכוללת פזימונים במסורת של "מיטריות שרבורג" או "העלמות מרושפור", כל אלה מעניקים לסרט גוון בלתי-מציאותי של ארץ האגדות.

קיטש? ועוד איזה! אבל, קיטש עשוי למופת. קיטש עם עקיצות וקריצות המוכיחות כי עושי הסרט לא התכוונו אך ורק לשעשע ילדים קטנים. דוקטור פרויד היה נהנה מאד לשמוע את התרוצים שממציא האב כדי לשאת את בתו והיה מנענע בראשו בהנאה כשהבת, מצידה, מודה שהיא דווקא אוהבת את אביה מאד. ומה היה אומר על

קתרין דנב כנסיכה: קיטש

כך שהאב מוכן אפילו לפשוט את עורו של חמור הקסמים, המטיל כסף, זהב ואבנים טובות, והמציל את כלכלת המדינה, אך ורק כדי לספק את הקפריסה הקטנה של בתו האהובה? האין זו אהבה מטורפת? ומה היה אומר פרויד למראה הפיה הטובה, שאינה מרשה לאהבה הגדולה להתמשך אך ורק משום שיש לה תוכניות אחרות לגבי האב? כך הורסים אשליות לילדים! והצעירים היפים והמאושרים שבסרט זוכים גם הם לקריצות עין הגונה מצד הבמאי, כשהתוכי מחקה את קולותיהם השרים בצרידות מוקיונית.

בקיצור, סרט של אדם פיקה, המספר אגדת ילדים בכל הגיוונים הדרושים, ועם זאת קורץ לצופים המבוגרים ואומר: אכן, אגדות צריך לדעת לקרוא!

סבא

רוכב שוב

א' ג'ק הגדול (סינרמה, תל-אביב, ארצות-הברית) ב-1909, כך נאמר בפתח הסרט, הוצגו פלאי העולם החדש באמריקה: המכוניות החדשות תפסו את מקומם של הסרטים, תעשיית הסרטים נולדה יחד עם שוד הרכב בות, צליליו של קארוזו ושרביטו של טוסקאניני הורמו בעיר הגדולה, ואיישם בריו בראבו נלחמו באינדיאנים, ובי שהם כנופיות של בירוניס וגולנים.

דקה אחת לאחר הפתיח הזה, המהווה רקע היסטורי נאות לכל מערבון המכבד את עצמו, בא, במיטב המסורת, ההרג המאורגן הראשון: כנופיות פושעים מועדים פורצת לחוותה המשגשגת של מק-קאנדלס, חוטפת את בן-החוקר ניס, ילד בן 8, ודורשת כופר של מיליון דולר.

אבל אם נדמה כמישהו שמכאן ואילך צפוי לו מער' בון מורט-ערצבים וקשוח - טעות בידו. ג'ורג' שרמן, במאי מערבוניס מסוג ב', יחד עם צלם מסוג א' (ויליאם קלוטרי), בחרו להוכיח את "תיזת המערבון" בדרך ההומור. מה עוד שג'ון ויין כבר אינו בדיוק העלם הגמיש, העולה על סוסו בקפיצה נחשנית אחת. הוא נראה כבר כסבא, ויש לו כבר כמה בניס גדולים בהחלט.

ואכן, ג'ון ויין הוא סבא מק-קאנדלס, שובב פוחח וערמומי, גנב-סוסים שאשתו הבריחה אותו מהבית בגלל נטייתו המופלגת למים גוברים, ממין נשי. סבא, שלא ראה את בנו גיימס (שהוא בנו גם במציאות, ושמו פטריק ויין) במשך קרוב לעשר שנים, ולא ידע על קיומו של בן נוסף (במציאות בנו של כוכב-מערבוניס אחר, כריס מיטשם), ואף לא על הולדתו של נכדו, הנער החטוף (במציאות - עעיר בנו של ויין, ג'ון ויין), מחליט להוכיח לבניו, אחרי פגישה-היכרות מחודשת מלווה במהלומות-

ויין האב והבן: אגרוף

אגרוף גוונות, את האני מאמין שלו: הדרך היחידה לחנך נבלים היא בעזרת אגרוף הגון בפרצוף, והמסורת הגברית, האמץ האישי והסוסים קלי-הרגליים עדיפים על הצווי-ליזיחה המודרנית, המכונות, הנשק החדש והמכוניות המ' שוכללות. לצידו של ג'ון ויין, כהלצה פרטית, מופיעים הסבתא חיפה מורין אוהרה (מי שהיתה לצידו ב"האדם השקט"), ונבל מדופלם ותיק, ריצ'רד בון, ואם העלילה הזאת לא נראית רצינית, הרי זה משום שחסרט כולו נראה כבדיחה על חשבון ג'ון ויין - שבכל פעם קורא לעברו מישהו: מה, אתה חי עדיין?

הבאה עליו משתקפת הקללה הרובצת על האצולה: חטא קדמון האוכל בה מבפנים, בעוד שהצינוריות יפה וזוהרת. בימיו מעור' לה של ג'וזף לואסי.

ירושלים

* * * קוראים לי טריניטי (ח). איטליה: שעתים של בצידור אמיתי. גודש בפעילות, השתוללות, שליפות, מהר לזמות, בירוניס ואקדוחנים. לא מזיק, בצורה יוצאת מן הכלל.

חיפה

החטופה (שביט, ארצות-הברית): כנור פיית פושעים חוטפת בת-מיליונר, ובתוך כך מחגלים הגנגסטרים כנושאים פסיכולוגיים מרתקים.

הבאה עליו משתקפת הקללה הרובצת על האצולה: חטא קדמון האוכל בה מבפנים, בעוד שהצינוריות יפה וזוהרת. בימיו מעור' לה של ג'וזף לואסי.

* * * הקונפורמיסם (תכלת, תר' אביב): מעמיק פחות מן המקור של אל-ברטו מוראבייה, אבל בשיטה אסתטית קולנועית להפליא. מנתח הבמאי ברנרדו ברטולוצ'י את מניעיו של קונפורמיסט פאשיסט טיפסי, ז'אן-לואי טריטיניאן, דומיניק סאנדה וסטפניה סאנדרלי.

* * * נערת הטלפון והבדיש (אסתר, ארצות-הברית): סוטה. יצאנית ובלש מהווים מעגל-מתח פסיכולוגי וקולי נועז יוצא-דופן: ג'ין פונדה משחקת את נערת-הטלפון המשכילה, כשהיא אמיתית יותר מן החיים עצמם. דונאלד סאתרלנד

ליוצרים, ולא רק כסלע של תחרות בייניהם, אולי תעורר עובדת השתתפותו של סרט נוסף בפסטיבל נוסף כמה דפי' קות'לב אצל סופרים צעירים, שכן טענתם של המפיקים הפרטיים בארץ בעינה עור' מדת: אין תסריטים טובים.

תדרין

תל-אביב

* * * המקשר (פאר, אנגליה) - דומיניק גארד, מקסים בכישרונו, כשליח האהבה בין ג'ולי כריסטי האצילה וההיריה לבין אלן ביטס, איכר שאינו בעל דם כחול. בתוך מישחקי האהבה של האצ'רי לים, מאבד הנער את אמונתו באהבה ובשלמותם של בני-אדם, ודרך הקללה